

bevise sig om, i den ikke udeladt nogen dansk Regerings Beslutning eller Handling af politisk Rækkevidde; herunder kommer ogsaa de Dokumenter, som vedrører den Episode, hvortil det ærede Medlem Hr. P. Munch hentydede, idet de ærede Medlemmer, som har læst den af Arkivar Fontenay givne Fremstilling, vil have set, at hele den her omhandlede Fase af de sønderjydske Forhandlinger klart og tydeligt er fremstillet. En saadan aktmæssig Fremstilling er efter min Opfattelse fuldt tilstrækkelig, da de fleste, forudsat selvfølgelig Fremstillings Objektivitet, ikke vil søge til de officielle Aktstykkers mange usammenhængende Detailler, men vil nøjes med en fuldt redegørende Fremstilling.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne talte om private Forhandlinger; dertil kender jeg som Udenrigsminister absolut intet. Det, Udenrigsministeriet kan offentliggøre, og det, Udenrigsministeriet kan tage Hensyn til i sin mulige Fremstilling, er, hvad der foreligger i Udenrigsministeriets Akter, men ikke mulige Forhandlinger, der muligt har fundet Sted i Paris eller andetsteds mellem private Personer og fremmede Statsmænd. Det er en Opgave, som, hvis den skal foretages, i hvert Fald ikke kan foretages i Udenrigsministeriet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Munch): Den højtærede Udenrigsminister erklærede, at han og Regeringen ikke vilde være nogen Hindring for Gennemførelsen af Punkt 1 i det forelagte Forslag til Beslutning. Dette kan naturligvis kun glæde mig, jeg maa imidlertid tilføje, at i øvrigt forekom den højtærede Udenrigsministers Tale mig at være en lille Samling af Gaader, og det er lidt vanskeligt at gætte, hvad den højtærede Minister egentlig mente dermed. Den højtærede Minister rettede nogle Henstillinger til Folketinget, idet han bl. a. udtalte, at det var lidt underligt saadan at indskrænke Finansudvalgets Magtomraade, men det skulde han ikke blande sig i. Jeg vil dertil svare, at det, der tilsigtes, ikke er en Indskrænkning af Finansudvalgets Magtomraade; Finansudvalget vil vedblivende have Adgang til at tage Stilling til de Spørgsmaal, der kræver Bevilling, ganske som det har gjort hidtil. Men i øvrigt har den højtærede Udenrigsminister ikke forhandlet med Finansudvalget, den højtærede Udenrigsminister har ikke forelagt Spørgsmaalene om den russiske Handelsoverenskomst, om Aalandskonventionen, om det grønlandske Spørgsmaals Forhold til Norge, han har ikke

forelagt Beretninger om Forhandlingernes Gang med Tyskland angaaende Sønderjylland for Finansudvalget; kun lejlighedsvis, naar de paa den ene eller den anden tilfældige Maade er taget op, er saadanne Spørgsmaal blevet drøftet med Finansudvalget. Der tilsigtes altsaa ikke en Indskrænkning af Finansudvalgets Magtomraade ved det forelagte Forslag, og jeg kan i den Henseende henvise den højtærede Udenrigsminister til Udtalelserne fra den højtærede Statsminister, den Gang han i sin Tid fremførte et lignende Forslag som dette.

Den højtærede Udenrigsminister henstillede dernæst, at man skulde nedsætte ikke et Folketingsudvalg, men et Fællesudvalg. Det vilde være lidt ejendommeligt; efter vor Forfatning er et Fællesudvalg af Landsting og Folketing beregnet paa at udjævne Uoverensstemmelser, som har vist sig mellem de to Ting, og noget saadant kan dette jo ikke være indrettet paa. Det vilde altsaa være et Fællesudvalg af en helt ny og mærkelig Karakter, som neppe kunde nedsættes efter sædvanlige Regler for Fællesudvalgs Nedsættelse. Da man i 1920 nedsatte et Udvalg, der omfattede baade Folketings- og Landstingsmedlemmer, gik man en helt anden Vej. Man nedsatte et Udvalg bestaaende af lige mange Repræsentanter for hvert af de forskellige Partier. Hvis det er noget saadant, den højtærede Udenrigsminister har tænkt paa, kan vi naturligvis drøfte dette, ligesom vi i det hele taget vil kunne drøfte Formen for dette Mellemed. Men at nedsætte et almindeligt Fællesudvalg af de to Ting til disse Sagers Behandling, mener jeg, vilde have visse Vanskeligheder. Ikke just i den øjeblikkelige politiske Partistilling vilde dette volde parlamentariske Vanskeligheder, idet den højtærede Regering er i den lykkelige Tilstand at have Flertal i begge Ting. Men derimod i Situationer, hvor der atter var et demokratisk Flertal i dette Ting, vilde man ikke kunne gøre Regering paa, at der samtidig vilde være et saadant Flertal i Landstinget, og da vilde vi komme i den ejendommelige Situation, at der fandtes et Udvalg med et andet Flertal end det, der parlamentarisk fandtes her i Tinget i Tilslutning til Regeringen.

Den højtærede Udenrigsminister udtalte dernæst, at han ønskede et saadant Udvalgs Medlemmer forpligtet til Tavshed paa samme Maade som Embedsmænd. Jeg tror, det vilde være noget for Rigsdagen ganske nyt og ukendt at komme ind paa at paalægge sine Medlemmer en saadan Forpligtelse. Jeg tror, at Forholdet vedblivende maa være dette, at Forpligtelsen